

SOBRE ESTA EDICIÓN

En este librito se incluyen tres ciclos poemáticos que exploran ámbitos temáticos afines: «Cual si presente» / «Ωσεί παρόν», «Lugar de un día» / «Μιας μέρας τόπος» y «Con el quebrado hálito del tiempo» / «Με την κομμένη ανάσα του καιρού». La selección —del traductor— cuenta con la aquiescencia del autor.

«Ωσεί παρόν» / «Cual si presente» se publicó inicialmente (Calcis, *Διάμετρος*, 1997) en edición cuatrilingüe —griego, francés [trad. de Michel Volkovitch], inglés [trad. de David Connolly], italiano [trad. de Paola Marizza Minucci]— y fue incluido posteriormente en el libro *Μιγαδικά και Αμφιθαλή* [Híbridos y carnales] (Atenas, Metejmio, 2003). «Μιας μέρας τόπος» / «Lugar de un día» pertenece igualmente a *Μιγαδικά και Αμφιθαλή* [Híbridos y carnales]. «Με την κομμένη ανάσα του καιρού» / «Con el quebrado hálito del tiempo» procede del poemario *Πρόσωπο με τη γη* [Cara a la tierra] (Atenas, Gavriilidis, 2012).

[Mi agradecimiento a Leandro García Ramírez, María López Villalba, Ioanna Nicolaidou y Zanasís Jatsópulos por sus sabias observaciones y sugerencias].

V. F. G.

CUAL SI PRESENTE

ΩΣΕΙ ΠΑΡΟΝ

a Alexandra Plastira

στην Αλεξάνδρα Πλαστήρα

I

El mundo avanza lentamente; los hechos
Se espacian agrandados mientras creces
Y en ti se acumula por su causa
El limo rojo de los aluviones

Escudriñas su cuerpo por un grano
Solo de oro inexistente

Germinan sus semillas al precio de una vida

I Ο κόσμος προχωράει αργά, τα γεγονότα / Όσο μεγαλώνεις
αραιώνουν διογκούμενα / Για να πληθαίνει εντός σου εξαιτίας
τους / Η εκ των προσχώσεων εύφορη ιλύς / Το σώμα της ψάχνεις
για έναν κόκκο / Ανύπαρκτο χρυσάφι και μόνο / Οι σπόροι της
βλασταίνουν με το αντίτιμο μιας ζωής

II

Se demora el alma y morosa vuelve
Dándole la espalda al duelo
Hacia la fuente

Mas en el cuerpo se mueve el rocío
Y llena y vacía lo que a veces rebosa
Lágrima ya en los ángulos, el jugo

Llega entonces la hora de la sintonía
Y de la luz un halo empaña el cuerpo
Su calidez emite una onda de vida

II Αργεί η ψυχή κι αργά επιστρέφει / Γυρίζοντας κατά πρόσωπο
από το πένθος / Προς την πηγή / / Στο σώμα ωστόσο κινείται όλη
η υγρασία της αυγής / Γεμίζοντας κι αδειάζοντας αυτό που κάποτε
ξεχειλίζει / Ως δάκρυ στις άκρες, ο χυμός / / Έρχεται τότε η στιγμή
να συντονιστούν / Κι από το φως μια άχνα θαμπώνει το σώμα / Η
θέρμη του αναπέμπει ένα κύμα ζωής

III

Barro; aunque despierte dorado día tras día
Al croar de los sueños de una vida y de otra
Igual completamente igual
De los dientes y los hierros prisionera

Vienen a hablar los labios con un beso
Desde la nuca hasta el hombro que brilló una vez
Desnudo y los ojos

A ciegas robaban las sobras
De los labios y del tacto

Amargamente doraban lo que en el barro apagaba
La luz y encendía por todos los puntos el cuerpo
Y relumbraba centelleante como fuego
Que sólo la tierra sabe guardar y contener

III Λάσπη, κι ας ξυπνάει κάθε πρωί χρυσή / Στων ονείρων το
κόσµα μιας ζωής κι άλλης / Μίας, ίδιας κι απaráλλαχτης / Στα
δόντια και στα σίδερα αιχµαλωτισµένης / / Έρχονται τα χείλη
να μιλήσουν µ' ένα φιλί / Απ' τον αυχένα ως τον ώµο που έλαµψε
άπαξ / Γυµνός και τα μάτια / / Τυφλά έκλεβαν ό,τι απ' τα χείλη /
Περίσσευε κι απ' την αφή / / Πικρά χρύσωναν ό,τι απ' τη λάσπη
έσβηνε / Το φως κι άναβε απ' όλες τις άκρες το σώµα / Και σπίθιζε
σαν ν' άστραφτε φωτιά / Που μόνο το χώµα ξέρει να φυλάει και
να συγκρατεί

IV

Se adentra lentamente la memoria en el olvido
Construyendo vigorosa sensación de nueva
Vida: lo viejo y lo nuevo caminan juntos
Perforando la piel que generosa
El alma inexperta ofrece al tatuaje

Con lenguas de viento las olas preparan
Su dibujo en el cuerpo de la roca

Y de sus esquirlas arena añaden a la arena

IV Η μνήμη προσχωρεί αργά μέσα στη λήθη / Χτίζοντας ακμαία
την αίσθηση νέας / Ζωής, τα παλιά και τα καινούρια πορεύονται
μαζί / Κεντώντας το δέρμα που προσφέρει / Γενναιόδωρη κι
άβγαλτη η ψυχή για ένα τατού / Τα κύματα με γλώσσες αέρα
το σχέδιό τους / Ετοιμάζουν στο σώμα του βράχου / Κι από τα
θρύμματά του άμμο προσθέτουν στον άμμο